

"סוד החשמל"

דף מתוך סדרת הספרים

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

פרשת בהעלתך תשע"ג תהא שנת גאלת עולמים.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מאמר 'העולם השמיני שמעל הטבע'.

פרק ז'.

השמיני מקשר בין דוד המלך לרשב"י.

המבואות הקרויים נביא מצ"ה סרקיט ממאמר 'צופת השמיני מצלם הטבע' עם הוספות חדשות בנוסח לאחרונה.

מצינו בזהר (תיקונים מג.) **בגאולה האחרונה הכל בין התורה, מטה שלו שקורע בו הים, זה קלמוס.** רואים שלמשיח יהיה מטה, וזה יהיה קלמוס, שבו יכתב דברי תורה, ובזה יקרע את ים התורה ותבוא הגאולה. וכפי שבארנו על הכתוב "דרש דרש משה" שמשה ודוד מתחברים ביסוד שבמלכות שהוא בבחינת מטה, דרך התורה, ומחבור זה תבא הגאולה. וכן **מטה** בגימטריא הים. [התקבל מהרה"ג ר' ד' לב שליט"א] וכן הכתוב (ישעי' ד, ב) **"ביום ההוא יהיה צמח"** בגימטריא קולמוס.

וכן מובא בפרוש הגר"א על הזהר (פקודי רנה:) **שמט"ה** מרמז על תורה שבעל פה שיש בה **מ"ט** פנים, ותורה שבכתב שיש בה **ה'** חמשים. ותורתו של משיח היא לחבר את התורה שבכתב בבחינת הנסתר, עם התורה שבעל פה בבחינת הנגלה. וכן מובא ב'אור החיים' (בראשית מט, יא) **"כבס בין לבשו"** יתבאר על דרך אמרם ז"ל בזהר חדש **פרשת בראשית, כי גלות הרביעי שבו יגלה הגואל העצום צריך שתהיה ביד ישראל מצות עסק התורה, וזולת זה יתעב מלבא, ולזה רמז באמרו "כבס בין לבשו", פרוש כי כחו של המלך המצפה שילה שמו הוא בבחינת עסק התורה שיתעסקו ישראל ביינה של תורה.** ורואים שהפח של המשיח הוא בסודות התורה שנמשלו לין. וכן מצינו במדרש שהגאולה תהיה דרך גרות המרמזים על אור התורה, (פסיקתא רבתי ח) **אמר רבי ברכיה הכהן בי רבי "אחפש את ירושלים בנרות", מוציא אני אותה לחפשי, למה הכתבתי בתורה "כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד ובשבועת יצא לחפשי", הוי "אחפש את ירושלים בנרות".** וכן מובא בספר 'קול התור' בשם הגר"א **"כי מציון תצא תורה", היינו התגלות סודות התורה, שעקר מקורו הוא מציון וירושלים, והגאולה תלויה בלמוד הקבלה, ועל ידי זה תתגלה קמעא קמעא תורת משיח צדקנו, והיא תורת ארץ ישראל.**

וכן מצינו קשר בין דוד המלך לרשב"י שהיה ניצוץ משה וגלה את סודות התורה, בסוד הג"ל של שם אכדט"ם שמאיר בל"ג בעמר. דמובא על דוד המלך (מלכים א, ב, יא) **"ובירושלים מלך שלשים ושלש שנים"** כמנן ג"ל. דוד קשור עם השפעת התורה לעתיד לבא שהיא בבחינת גל. וכן דוד היה הדור ה"ג מאדם הראשון. וכן רשב"י הוא בסוד ספירת ההוד, ומצינו בזהר (ויקרא ד.) שמקשר את דוד המלך לספירת ההוד. וכן דוד בגימטריא הוד. וכן מובא בספר 'פרי

חיים' שְׁהוֹדָה בְּגִימְטְרִיא הוֹד הוֹד. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'מִחְמַדֵי אֶרֶץ' שְׁהוֹד מְרַמֵּז עַל סוּדוֹת הַתּוֹרָה, כְּמוּבָא בְּבַעַל הַטּוֹרִים' (במדבר כז, כ) "מֵהוֹדֵךְ" בְּגִימְטְרִיא הַסּוּד. לומר לך שְׁמִסֵּר לוֹ סוּד הַמְּרַכְבָּה וּמַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית. וְכֵן מוּבָא בְּ'שֵׁעַר הַכּוֹנֹת' לְהֶאֱרִיז' (ספירת העומר קצ) שְׂרָבִי עֲקִיבָא שְׁלֵמַד אֶת רַשְׁבִּי אֶת סוּדוֹת הַתּוֹרָה, וְנִכְנַס לַפְּרָד"ס וְיָצָא בְּשִׁלּוּם, הִיָּה מִשְׂרָשׁ הַהוֹד דְּאָמַר.

מְצִינּוּ בְּזֵהָר (תיקונים כח): שְׁמִינֵי בְּהוֹדָא, וְהוּא הוֹד שְׁמוֹנָה יָמֵי חֲנֻכָּה, וּמִיָּד שְׁעָלָה זֵית טָרַף בְּפִיָּה שְׂרָה כ"ה עַל יִשְׂרָאֵל בְּכ"ה כְּסָלִיו, וְזֶה הוּא חֲנֻכָּה חֲנ"ו כ"ה. רואים שֶׁהַזֵּהָר מְקַשֵּׁר אֶת הַסְּפִירָה הַשְּׁמִינִית שֶׁהִיא סְפִירַת הַהוֹד, עִם "עָלָה זֵית טָרַף בְּפִיָּה", וּמְצִינּוּ בְּזֵהָר (שֵׁלַח קסה). "עָלָה זֵית" זֶה מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בְּנוֹ שֶׁל דָּוִד, וְזֶה הוּא שְׂרָמְזָה יוֹנָה בִּימֵי נַח "וְהִנֵּה עָלָה זֵית טָרַף בְּפִיָּה". וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהָר (שֵׁלַח קסה). דָּוִד הַמֶּלֶךְ זֵית רַעְנָן נִקְרָא לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁפָתוֹב "וְאֵנִי כְּזֵית רַעְנָן בְּבֵית אֱלֹהִים". רואים שְׁדוּד קְשׁוּר לְזֵית וְלִשְׁמֹן הַמִּסְמָלִים חֲכָמָה. וְכֵן דָּוִד הַמֶּלֶךְ הִיָּה הַשְּׁמִינִי בְּבָנִים שֶׁל יֵשׁוּ, כְּמוּבָא בְּפָתוֹב (ש"א זט, י) "וַיַּעֲבֹר יֵשׁוּ שִׁבְעַת בְּנָיו" וְגו'. וְכִשְׁהִבִּיאוּ אֶת דָּוִד הַשְּׁמִינִי כְּתוֹב (שם יג) "וַיִּקַּח שְׁמוּאֵל אֶת קָרְן הַשְּׁמֹן וַיִּמְשַׁח אֹתוֹ", דְּשְׁמֹן הוֹלֵךְ לְשְׁמִינִי. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (קידושין ל). שְׁבַסְפֵּר תְּהֵלִים יִשְׁנֵם שְׁמוֹנָה פְּסוּקִים יוֹתֵר מִבְּסֵפֶר תּוֹרָה, וּבְסֵפֶר 'תּוֹרַת הַעוֹלָה' לְרַמ"א (פ"ג) מְבַאֵר שֶׁיֵּשׁ כָּאֵן רַמְזָה עַל הַקְּשֵׁר שֶׁל דָּוִד לְשְׁמִינִי. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (מ"ק טז): שְׁדוּד הִיָּה זֹרֵק חֵץ וְהוֹרֵג שְׁמוֹנָה מְאוֹת חָלָל בְּפַעַם אַחַת. אַף עַל פִּי שְׁדוּד הִיָּה בְּחִינַת מַלְכוּת הַשֵּׁיכֵת לְמִסְפַּר שִׁבְעֵי, בְּשִׂרְשׁ נִשְׁמַתוֹ הוּא הִיָּה מֵהַבְּיָנָה שֶׁהִיא בְּחִינַת מַלְכוּת הָעֲלִיּוֹנָה, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוֹרִישׁ לוֹ אֶת הַמַּלְכוּת לְמִטָּה. וְכֵן דָּוִד בֶּן יֵשׁוּ מְשִׁיחֵנוּ בְּגִימְטְרִיא שְׁמוֹנָה מְאוֹת. וְכֵן דּוּיִיג הָאֲדוּמִי שְׁנִלְחָם בְּדוּד, בְּגִימְטְרִיא ג"ל.

נְרָאָה דְּלַכְּנָן דָּוִד הַמֶּלֶךְ נוֹלַד וְנִפְטַר בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת לְרַמְזָה שְׁמִתֵּן תּוֹרָה הָאֲמִתִּי הִיָּה לְעֵתִיד לְבֵא דֶרֶךְ שְׂרָשׁ דָּוִד, כְּמוּבָא בְּמִדְרָשׁ שֶׁהַבְּאֵנוּ לְעִיל (קה"ר יא, ח) תּוֹרָה שְׁאֲדָם לּוֹמֵד בְּעוֹלָם הַזֶּה הֵבֵל הִיא לְפָנֵי תּוֹרַתוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ. וְכֵמו שְׁפָתוֹב (ישעי' נא, ד) "כִּי תוֹרָה מְאִתִּי תִצָּא". וְלַכְּנָן קוֹרִין מְגַלַּת רוּחַ בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת לְרַמְזָה שְׁמִשְׁתוֹקֵקִים לְקַבֵּלַת הַתּוֹרָה הָאֲמִתִּית דֶּרֶךְ הַמְּשִׁיחַ שְׁבָא מְרוּת. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהָר (ויחי טו): שֶׁהַכְּתוֹב "וְקוֹל הַתּוֹרָה נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ" מְרַמֵּז עַל קוֹל הַתּוֹרָה. וּמְצִינּוּ בְּזֵהָר (תיקונים עה): שְׁרוּת הִיא בְּחִינַת תּוֹרָה וְהִיא בְּחִינַת "קוֹל הַתּוֹרָה" הַמְּזַכֵּר בְּכָתוֹב. וְכֵן מוּבָא בְּגִמְרָא עַל שִׁיר הַשִּׁירִים "וְקוֹל הַתּוֹרָה נִשְׁמַע" זֶהוּ מִתֵּן תּוֹרָה, כְּמוֹ שְׁאֲמָרוּ בְּזֵהָר שֶׁהַתּוֹרָה יֵשׁ לוֹ שְׁנֵי קוֹלוֹת בְּיַחַד זֶה אַחֵר זֶה, כֵּן הוּא בְּיִשְׂרָאֵל שְׁאֲמָרוּ נַעֲשֵׂה וְנִשְׁמַע. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהָר חֲדָשׁ (רות צו): שְׁשִׁמָּה שֶׁל רוּחַ קִדְּם שֶׁהַתְּגִיָּרָה הִיָּה גִילִית, וְגִילִית מְרַמֵּזַת עַל גְּלוּי סוּדוֹת הַתּוֹרָה לְעֵתִיד לְבֵא, וְכֵן מְצִינּוּ בְּתַרְגוּם עַל הַכְּתוֹב (שם ג, ז) "וְתִבְאָ בְּלִט" וְעַלֵּת רוּחַ בְּרָז. וְכֵן רוּחַ הִיָּתָה מְזַרְעֵ יִתְרוֹ, כְּמוּבָא בְּזֵהָר (בלק קצו): שְׁבָלֵק הִיָּה מְבַנֵּי בְּנֵיו שֶׁל יִתְרוֹ. וְיִתְרוֹ מְרַמֵּז בְּשִׁמוֹ עַל רוּחַ, וְעַל "קוֹל הַתּוֹרָה", וְכֵן יִתְרוֹ הִיָּה גֵר שְׁבָא לְקַבֵּל תּוֹרָה כְּמוֹ רוּחַ. וְכֵן כְּתַב בְּעַל הַטּוֹרִים' (שמות יח, א) שֶׁיִּתְרוֹ מְרַמֵּז עַל י' דְּבָרוֹת וְתַר"ו מְצוּוֹת שְׁקִבֵּל עָלָיו מְלִבְד ז' מְצוּוֹת בְּנֵי נַח שְׁכָבֵר הִיוּ לוֹ. וְכֵן מְצִינּוּ עַל יִתְרוֹ בְּסֵפֶר 'פְּרִי צְדִיק' (יתרו א) אֵיתָא בְּגִמְרָא מְבַנֵּי בְּנֵיו שֶׁל סִיסְרָא לְמַדּוֹ תִּינּוּקוֹת בְּירוּשָׁלַיִם, וּבְסֵפֶר הַמְּפָתַח לְרַב נְסִים גְּאוֹן הוּבָא הַגִּיְרָסָא וּמֵאֵן אֵינוֹן ר' עֲקִיבָא, וְאֵיתָא בְּסֵפֶר עֲשֵׂרָה מְאֻמְרוֹת שְׂר' עֲקִיבָא בָּא מְסִיסְרָא שְׁבָא עַל יַעַל אֲשֵׁת חֲבֵר הַקְּנִי וְהִיא בָּאָה מִיִּתְרוֹ. וְעַל כֵּן נִתְחַדָּשׁ עַל יְדֵי יִתְרוֹ גַּם כֵּן פְּרָשַׁת מְנוּי הַדְּנָיִים, וְנִקְרָא עַל שֵׁם זֶה יִתְרוֹ שֶׁיִּתְרַ פְּרָשָׁה "וְאֵתָה תְּחַזְּרֵה", שְׁמִתּוֹרָה שְׁבָעַל פֶּה בָּא חֲלוּק הַמְּדְרָגוֹת. וְכֵן נִקְרָא כָּל פְּרָשָׁה שֶׁל מִתֵּן תּוֹרָה יִתְרוֹ שְׁמִמְנוּ יָצָא ר' עֲקִיבָא שֶׁהִיָּה שְׂרָשׁ תּוֹרָה שְׁבָעַל פֶּה. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (זבחים קטז). רַבִּי חִיָּא וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לִוִי, חֵד אָמַר, יִתְרוֹ אַחֵר מִתֵּן תּוֹרָה הָוָה, וְחֵד אָמַר, יִתְרוֹ קִדְּם מִתֵּן תּוֹרָה הָוָה. כְּתַנְאִי, "וַיִּשְׁמַע יִתְרוֹ כֵּהֵן מְדִין חֵתָן מִשֵּׁה". מֵה שְׁמוּעָה שְׁמַע וּבָא וְנִתְגַּיֵר, רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אָמַר, מִלְחָמַת עֲמֶלֶק שְׁמַע, שֶׁהָרִי כְּתוּבָה בְּצִדוֹ "וַיַּחְלוֹשׁ יְהוֹשֻׁעַ אֶת עֲמֶלֶק וְאֵת עַמּוֹ לְפִי חֲרָב". רַבִּי אֶלְעָזָר הַמוֹדְעִי אָמַר, מִתֵּן תּוֹרָה שְׁמַע וּבָא. כְּשִׁנְתָן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, הִיָּה קוֹלוֹ הוֹלֵךְ מִסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ, וְכֵל מְלַכֵי עוֹבְדֵי

כוכבים ומזלות, אחזתם רעה בהיכליהו, ואמרו שירה. רואים שיתרו קשור למתן תורה; או שבא לפני מתן תורה והיה נוכח בזמן מתן תורה, או שבא בעקבות מתן תורה. וכן כשבא יתרו, כתוב (שמות יב, ב) **"ויקח יתרו חתן משה את צפרה אשת משה אחר שלוהיה"**, ורואים שהביא אתו את צפרה, המרמזת בשמה על הצפור תור, בסוד תורה. לרמז שלייתו היה חלק בנתינת התורה לישראל. וכן שמעתי מהרה"ג ר' א. כליל שליט"א שהפסוק הראשון בפרשת יתרו **"וישמע יתרו וגו'"** הוא הפסוק ה-2002 מתחלת פסוקי התורה, ומרמז על אלפים שנות תורה שהתחילו לאחר אלפים שנה מבריאת העולם. פי יש בתורה קרוב ל-6000 פסוקים כנגד ששת אלפים שנה שהעולם קיים.

וכן מצינו בזהר (מאמר הר אדני על רות) שנשיקת נעמי לרות כמו שכתוב (רות ג, ט) **"ותשק להו"**, מרמזת על פנימיות התורה, **"ישקני מנשיקות פיהו"** ונראה להוסיף שלכן כתוב בהמשך **"ורות דבקה בה"**. לרמז שרות דבקה בנשיקה זו והתמידה בה. וכן אלימלך שקשר את רות לעם ישראל בגימטריא תורה, לפי החשבון שאות כ"ף סופית היא במספר חמש מאות. וכן מובא בשם האדמו"ר מקלויזנבורג שליט"א שהכתוב שנאמר על רות (רות ב, ה) **"למי הנערה הזאת"**. מרמז על תורה, כפי שמצינו בגמרא (ע"ז ב:): **"אין זאת אלא תורה, שנאמר, וזאת התורה"**.

וחשוב להוסיף שקבלנו בסיני את הגוף של התורה, ורשב"י גלה את הנשמה של התורה, אבל עדן הם כל אחד לבד, וחסר החבור ביניהם, היינו ללמד את תורת הנגלה על פי יסודות הקבלה שהתגלו על ידי רשב"י, וחבור שתי התורות יהיה לעתיד לבא על ידי מלך המשיח היוצא מרות, ואז הבנת התורה תהיה בשלמות. וכן מצינו בזהר חדש (רות קד:) שמגלת רות היא בסוד תורה שבכתב ותורה שבעל פה שמתחברים בבחינת זווג זכר ונקבה. וזה מרמז על חבור הנגלה והנסתר יחד שיוצא מזרעה של רות. וכן בלק הסבא של רות נרמז בתבת קבלה. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהאותיות הסמוכות לאותיות משיח הן טל רז.

כתוב (תהלים קכו) **"אז ימלא שחוק פינור"**. נראה לבאר פיון שלעתיד לבא נזכה לשמע תורה מדוד המלך שנקרא **בדחן המלך** כדברי הזהר (משפטים קז:), ושמשו מיצחק שרש הצחוק דקדשה כמובא בזהר (וישלה קסח:). נשמע פרוש על התורה בדרך הצחוק, ונזכה שימלא שחוק פינור. וכן מצינו בזהר (תולדות קלה). **באותו זמן ישיגו הצדיקים דעת שלמה וכו', הדא הוא דכתיב "ואלה תולדות יצחק בן אברהם", אלו הם תולדות השמחה והשחוק שיהא בעולם באותו זמן.** וכן מצינו בזהר (שלה קסד:) **כאשר רוצים כל בני הישיבות לעלות למעלה לתוך ישיבת הרקיע, כלם מתאספים אצל מלך המשיח והוא מפרש דברים, ומתוך מתק דבריו ברוצון עולים.** וכן שמעתי מהרה"ג ר' אברהם מייזעלס שליט"א שדוד מלך ישראל חי וקיים בגימטריא תורה אור. וכן אמו של דוד המלך ששמה היה נצבת, נרמזת במתן תורה (שמות לד, ב) **"והיה נכון לבקר ועלית בבקר אל הר סיני ונצבת לי שם על ראש ההר"**.

כתוב (בראשית מו, כח) **"ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורת לפניו גשנה"**. ומבאר רש"י לתקן לו בית תלמוד שמשם תצא הוראה, רואים שיעקב שלח את יהודה דוקא, לענין התורה, פיון שהמלכות שיקת ליהודה, והתורה נתנת לישראל דרך המלכות כדלעיל, וכן מובא בספר 'קול מבשר' (ח"א ויגש) **שגשנה בגימטריא משיח,** ומבאר לדברינו דיעקב רמז שעקר השפעת התורה תהיה על ידי משיח שיצא משבט יהודה. וכן מובא בספר 'שיחות הר"ן' (אות מ'), **שגשנה"ה, ר"ת "גאלת שבט נחלתך הר ציון"**, דמלה זו מרמזת על הגאלה.

וכן מובא בספר 'פרי חיים' (קאמרנא) שעל מגנו של דוד היתה חקוקה צורת מנורה המרמזת על חכמת התורה. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שתשב"י ר"ת תורת שמעון בן יוחאי. וכן מצינו בזהר (וירא קיט.) שהמשיח יתגלה בארץ הגליל בחלקו של יוסף היסוד, וגלוי משיח בחלקו של יוסף פרושו גלוי סודות התורה דרך היסוד שבו סוד. וכן מובא בפרוש 'אור יקר' מהרמ"ק על הזהר **יתגלי מלכתא משיחא בן דוד, בארעא דגליל, מפני שהוא רמז לה'**

עֲלִיזָנָה, גָּלִיל עֲלִיזָן. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מִשֵּׁה לְוִינְגֵר שְׁלִיט"א שְׁמֵר"וֹן אוֹתִיּוֹת מ"ר ו"ן, מ"ר מְרַמֵּז עַל הַמְּשִׁיחַ, שְׁעָלִיו נֹאמֵר אֵימָתִי קָאֵתִי מֵר, וּבְמִירוֹן יֵשׁ אֶת הו' שְׁמֵתַחְבֵּר לְשַׁעַר הַנּוֹר"ן, שְׁמֵלֶמֶד אֶת פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה דְּרַךְ הַמְּשִׁיחַ. וְכֵן ל"ג בְּעוֹמֵר עִם הָאוֹתִיּוֹת בְּגִימָטְרִיא מְשִׁיחַ. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'נְהוּרָא דְיוֹסֵף' שֶׁהִכְתּוּב (עוּבָדִיָּה א, כא) "וְעָלוּ מוֹשְׁעִים בְּהַר צִיּוֹן", ס"ת מֵרו"ן. וְכֵן צִפְּתֵי הַסְּמוּכָה לְמֵרו"ן ר"ת הִכְתּוּב (עוּבָדִיָּה א, יז) "וּבְהַר צִיּוֹן תִּהְיֶה פְּלִיטָה". וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'נְפִלְאוֹת מֵתוֹרַתְךָ' (עֵרֵךְ גִּלִּים) שֶׁהִכְתּוּב (תְּהִלִּים מֵב, ב) "כְּאֵיל תִּעְרַג עַל אֶפְיָקִי מִיָּם כֵּן נִפְשֵׁי תִעְרַג אֶלְיֶךָ אֱלֹהִים" ס"ת גְּלִי"ם. וּמְבָאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּדוֹד הַמֶּלֶךְ הַשְּׁתוֹקֵק לְקַבֵּל שְׁפַע דְּרַךְ הַגְּלִים שֶׁמְשַׁפְּעִים אֶת חֲכַמַת הַתּוֹרָה.

מוּבָא בְּסֵפֶרֵי ה'בֵּן אִישׁ חַי' שֶׁגַל הוּא בְּחִינַת יְסוֹד נוֹקְבָא, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שִׁי"ה ש"ד, יב) "**גֵּן נְעוּל אַחֲתֵי כְּלָה גַל נְעוּל מַעֲיֵן חֲתוּם,** וּמְבָאֵר לְדַבְרֵינוּ כִּינּוּן שְׁיִסוּד הַמְּלָכוֹת מְסַמֵּל אֶת דּוֹד שְׁיֵשׁ לוֹ בְּחִינַת גַּל, לְכֵן בִּיְסוּד הַמְּלָכוֹת יֵשׁ מְסַפֵּר ג"ל. וְכֵן מְסַפֵּר ג"ל הוּא מְסַפֵּר הָאֲמָצַע שֶׁל שֵׁם אַדְנִי"י הַמְּסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוֹת. דָּשֵׁם אַדְנִי"י בְּגִימָטְרִיא ס"ה, וְנִקְדַּת הָאֲמָצַע שְׁלוֹ מְסַמֵּל אֶת הַיְסוּד שְׁבִינוֹקְבָא. וְכֵן מְצִינוּ מְסַפֵּר ג"ל בְּנִבְוֹאֹת הַבַּיִת הַשְּׁלִישִׁי (יִחְזַקְאֵל מֵא, ו) "**וְהַצְּלָעוֹת צָלַע אֶל צָלַע שְׁלוֹשׁ וּשְׁלֹשִׁים פְּעָמִים,**" וּבְאַרְנוּ בְּמֵאֵר ה'הָאֲרוֹן מ'ח' שֶׁהַצְּלָעוֹת בְּבַיִת הַמְּקֻדָּשׁ מְסַמְּלִים אֶת הָאִשָּׁה שֶׁנִּבְרָאת מֵהַצְּלַע. וְכֵן בְּאַרְנוּ בְּמֵאֵר 'חֲשֵׁמֶל דָּם' שֶׁהַצְּלַע שֶׁהָאִשָּׁה נִבְרָאת מִמֶּנּוּ הוּא בְּחִינַת הַמְּשַׁךְ הַיְסוּד. וְכֵן ל"ג חֲדָרִים אֵלוֹ בְּבַיִת הַמְּקֻדָּשׁ הֵם חֲדָרִים שֶׁסָּבִיב הַהֵיכָל, וּמְסַמְּלִים אֶת הַשְּׁפַעַת הַהֵיכָל הַחוּצָה.

נִרְאָה דְלָכֵן יֵשׁ לְיוֹלָדֵת זָכָר ג"ל יְמֵי טְהָרָה דָּם טְהוֹר, וּפְעָמִים ג"ל לְיוֹלָדֵת נִקְבָּה, (ע' רִישׁ תְּזַרְעֵי). דְּיוֹלָדֵת מֵתַקְשֶׁרֶת לְיְסוּד שֶׁבְּמְלָכוֹת בְּזֵמַן הַלְּדָה כְּדַבְּאֲרֵנוּ בְּמֵאֵר 'חֲשֵׁמֶל חֲטָא', וְהַתְּקַשְׁרוֹת זֹאת מְשַׁפְּעָה עָלֶיהָ אֶת בְּחִינַת הַגַּל, גַּל יְמֵי טְהָרָה. וּבְחִינָה זֹאת מֵתְגַלֶּה בְּדָם הַיְסוּד שֶׁל הָאִשָּׁה שֶׁנִּהְיָה דָּם טְהוֹר. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֵהָר (תִּיקוּנִים עֵב:) "**גֵּן נְעוּל אַחֲתֵי כְּלָה גַל נְעוּל מַעֲיֵן חֲתוּם,**" "גֵּן" הוּא תּוֹרָה שֶׁבְּכַתָּב שֶׁהוּא גֵּן סְדְרֵי הַתּוֹרָה, "גַּל" הִיא תּוֹרָה שֶׁבְּעַל פִּה. רוֹאִים שֶׁהֵגֵן וְהַגַּל הֵם הַתּוֹרָה וְהַחֲכָמָה שֶׁבְּאוֹת מְלַמְעָלָה. וְכֵן מוּבָא בְּרַבְנֵנוּ בְּחִי" (וִיקְרָא יב, ד) שֶׁנִּתְּנָנוּ לְאִשָּׁה ג"ל יְמֵי טְהָרָה כְּנִגְדַּת הַכֶּלֶה הַמְּסַמְּלֵת אֶת הַמְּלָכוֹת הַמִּתְחַבְּרֶת לְחֲכָמָה שְׁיֵשׁ בָּהּ ל"ב נְתִיבוֹת חֲכָמָה, וְהַכֶּלֶה יַחַד עִם הַל"ב נְתִיבוֹת חֲכָמָה, הֵם ל"ג יְמֵי טְהָרָה. וְכֵן גְּלִי"ם מְרַמְזִים בְּכַתּוּב (וִיקְרָא יב, ד) "וּשְׁלֹשִׁים יוֹם וּשְׁלֹשֶׁת יָמִים תֵּשֵׁב בְּדַמֵּי טְהָרָה בְּכָל קִדְשׁ לֹא תִגַּע" בְּדִלּוּג הַפּוֹךְ שֶׁל ז' אוֹתִיּוֹת. וְכֵן הִכְתּוּב (וִיקְרָא יב, ד) "תֵּשֵׁב בְּדַמֵּי טְהָרָה" בְּגִימָטְרִיא כְּפִנּוֹר הַמְּסַמֵּל אֶת דּוֹד הַמֶּלֶךְ.

וְכֵן מְצִינוּ בְּזֵהָר (תִּיקוּנִים נֵא.) "כִּי יוֹם נִקְם בְּלִבִּי" זֶה הוּא הַלֵּב שֶׁבּוֹ מְאִיר אוֹתוֹ שֶׁנֹּאמֵר בּוֹ "וַתִּרְאֵה אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא", וּבּוֹ עֵתִיד לְהַתְּגַלּוֹת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמִשֵּׁה בְּתוֹרָה בְּגִלוֹת הָאֲחֵרוֹנָה כְּמוֹ שֶׁבְּגִלְתָּה הִרְאֵשׁוֹנָה, שֶׁנֹּאמֵר בּוֹ "וַיִּרְאֵה מְלָאךְ יְהוָה אֵלָיו בְּלִבַּת אֵשׁ", בְּרֵאשׁוֹנָה בְּלִבַּת אֵשׁ שֶׁל נְבוּאָה, וּבְגִלוֹת הָאֲחֵרוֹנָה בְּלִבַּת אֵשׁ שֶׁל הַתּוֹרָה. רוֹאִים שֶׁ"יוֹם נִקְם בְּלִבִּי" הוּא ה"לִּבַּת אֵשׁ" שֶׁל הַתּוֹרָה שֶׁהִיא בְּבְחִינַת לֵב. וְכֵן לֵב מְרַמֵּז עַל ל"ב נְתִיבוֹת חֲכָמָה, וְעַל הַשְּׁפַעַת הַתּוֹרָה מֵאֵמָּה עֲלָהּ בְּבְחִינַת חֵלֶב, שֶׁתִּהְיֶה לְעֵתִיד לְבָא, כִּי הַלֵּב הוּא בִּינָה בְּבְחִינַת אֵמָּה. וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יִצְחָק גִּינְזְבוּרְגֵי שְׁלִיט"א שֶׁהִכְתּוּב שֶׁאֵמֵר דּוֹד הַמֶּלֶךְ עַל עֲצֻמוֹ, לְבִי חָלַל בְּקִרְבִּי ר"ת חֲלָב, וְכֵן שֶׁמְעִתִּי מֵהַרְה"ג ר' דָּוִד מִשֵּׁה פְּרִידְמָן שְׁלִיט"א שֶׁלְּבִי חָלַל בְּקִרְבִּי בְּגִימָטְרִיא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וּמְבָאֵר לְדַבְרֵינוּ שֶׁבְּזִכּוֹת ה"לִּבִּי חָלַל בְּקִרְבִּי" הוּא זֹכָה לְהַשְּׁפַעַת הַתּוֹרָה מֵאֵמָּה עֲלָהּ, בְּבְחִינַת חֵלֶב שֶׁל בִּינָה בְּלֵב. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אַבְרָהָם אֲנָשִׁי שְׁלִיט"א שֶׁהַתּוֹרָה מֵתַחִלָּה וּמְסַתְּיֶמֶת בְּאוֹתִיּוֹת ל"ב.

מְצִינוּ בְּמִדְרָשׁ (שְׁמ״ר מֵז, ו) מְהִיכֵן נִטַּל מִשֵּׁה קִרְנֵי הַהוֹד ר' יְהוּדָה בֵּר נַחְמָן בְּשֵׁם רַשְׁב"ל אוֹמֵר עַד שֶׁהָיָה כּוֹתֵב בְּקִלְמוֹס נִשְׁתַּיֵּר קִמְעָא, וְהַעֲבִירוֹ עַל רֵאשׁוֹ, וּמִמֶּנּוּ נַעֲשׂוּ לוֹ קִרְנֵי הַהוֹד, שֶׁנֹּאמֵר "וּמִשֵּׁה לֹא יָדַע כִּי קָרוֹ עוֹר פְּנִי". נִרְאָה דְלָכֵן קִרְנֵי הַהוֹד בְּאוֹ מֵהַקְּלָמוֹס, דֵּהַקְּלָמוֹס הוּא בְּחִינַת הָאוֹת ו', וּמִמֶּנּוּ נִמְשָׁכוּ לְמִשֵּׁה קִרְנֵי הַהוֹד. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף סוֹפֵר שְׁלִיט"א שֶׁהָאוֹתִיּוֹת שֶׁאַחֲרֵי קִרְנֵי הו"ד הֵן אוֹתִיּוֹת זוה"ר ש"ס. דְּקִרְנֵי הוֹד בָּאָה מִכְּתִיבַת הַתּוֹרָה שֶׁבְּכַתָּב, וְהָאוֹתִיּוֹת אַחֲרֵיהֶן מְרַמְזוֹת עַל תּוֹרָה שֶׁבְּעַל פִּה.

מצינו במדרש (דבר"ג, יב) **נתן לו הקב"ה זיו הפנים דכתיב "ומשה לא ידע כי קרן עור פניו"**. רואים שקרני ההוד היו בבחינת זיו. ובארנו במאמר 'חשמל חמה', שזיו בגימטריא חוט או חיה והוא בא מהחשמל. וכן **כנ"ף** המסמל את השפעת המלאכים דרך הכנפים כדבארנו במאמר 'חשמל כרובים', מרמז בכתוב **"כי קרן עור פניו"** בדלוג ד' אותיות. וכן **ער"ן** המסמלים את מלאכי הקדשה שנקראים עירין קדישין, ס"ת **"ידע כי קרן עור פניו"**, וכן **אופ"ן** המסמל את החשמל, מרמז בכתוב (שם ל) **"והנה קרן עור פניו [ייראו מגשת אליו]"** בדלוג הפוך של ד' אותיות. וכן מובא בספר 'נפלאות מתורתך' (מאמר פנים מאירות) שהכתוב (שמות לד, כט) **"ושני לחות העדת ביד משה ברדתו מן ההר ומשה לא ידע כי קרן עור פניו"** ר"ת **מהו"ל**. ומבאר לדברינו דאור זה בא למשה בזכות שהחוט הרוחני שלו היה מהול ללא ערלה, כפי שבארנו לעיל במאמר 'חשמל מילה' שעל ידי המילה זוכים לאור החשמל.

מצינו בזהר ח"ד (תיקונים קלז:) **קרן היובל שממנה קרן פני משה**. ורואים מהזהר שמחשמל זה שהוא בחינת יובל קרן עור פני משה. וכן מובא בכתבי ר' יצחק איזיק חבר (בית עולמים דף קמ: ד"ה תיקונא) **קרן אור פני משה, מסוד אור פניאל, גימטריא חשמל, שע"ח נהורין, ועל ידי שהסתכל פנים בפנים בו יתברך, קבל גם הוא אור פנים**. ורואים שקרני ההוד היו מהחשמל. נראה דלכן אור החשמל הוא בבחינת פנים, דהקדשה משפיעה בבחינת פנים, לעמת הסטרא אחרא שמשפיע בבחינת אחר. וכן רואים בחיות שבמרכבה שהן בבחינת פנים, **"פני אריה פני שור, פני נשר"**. וכפי שבארנו במאמר 'חשמל כרובים' שהיסוד שיך לפנים ולכן המלאכים ששיכים ליסוד הרוחני כל מציאותם היא בחינת פנים ואין להם אחר כלל. וכן בארנו במאמר 'חוט החשמל מתחברים לשמיני', שהשפעת ברכת הכהנים שהיא בבחינת **פניו אליך** באה דרך החשמל. וכן **פניאל** בגימטריא **ענו** המסמל את החוט. וכן **פנים** בגימטריא **מאה ושמונים** המרמז על מספר **ח"י** שיש ביסוד דקדשה כדבארנו במאמר 'חשמל לולב'. וכן **נימ"א** מרמזת בכתוב (בראשית לב, ל) **"ראיתי אלהים פנים אל פנים"** בחבור שתי מלים. וכן הכתוב המרמז על השפעת התורה (תהילים יט, ח) **"עדות הו"ה נאמנה מחכימת פתי" ר"ת פני"ם**.

וכן מובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (פ' בהעלותך ע' רמח), שקלמוס הוא ו', והדיו היא י', **דיו אותיות יו"ד**. הינו שהקלמוס הוא אות ו' שמשפיעה את החכמה שבי' למטה. ורואים שהקלמוס שמסמל את המטה הוא בבחינת אות ו'. וכן נראה דקולמוס הוא מלשון **קול**. דבארנו במאמר 'חוט החשמל' שקול שיך לאות ו', וכן קולמוס הוא בבחינת אות ו'. וכן מצינו בגמרא (מכות ז) שהיסוד נמשל למכחול. וכן מצינו בזהר (ויקהל ה) שייסוד הנקבה נקרא ספר. ומבאר לדברינו שהקולמוס הוא בחינת יסוד הזכר, שכותב בספר המסמל את יסוד הנקבה. וכן מצינו שהקלמוס נקרא **עט**, כמו שכתוב (תהילים מה, ב) **"עט סופר מהיר"**, **ועט** בגימטריא **יסוד**. וכן סופר הוא בחינת יסוד, כמובא ב'לקוטי הש"ס' להאריז"ל (ליקוטים מעץ חיים). וכן **עט** בגימטריא **נא"ו** פעמים **ה"א** המסמל את השפעת היסוד למלכות. וכן **עט סופר** בגימטריא **עמוד האש** המסמל את השפעת היסוד למלכות, כדבארנו במאמר 'חשמל דם', מאידך **עט שקר** בגימטריא **קליפת נגה** דשם החשמל נהפך לנחש, והעט נהפך לעט שקר. וכן **קולמוס** בגימטריא **יוס"ף** במלוי האותיות **יו"ד ו"ו סמ"ך פ"א**. והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שקולמוס משיח בן דוד בגימטריא 666.

מצינו ברמ"א (יר"ד רעא ז) **יש אומרים שיש לכתב [ספר תורה] בקלמוס של קנה ולא בנוצה**. וב'פתחי תשובה' שם ואין נוהגין כן. **ש"ך**. וכתב בתשובת דבר שמואל סימן קסד' **דיש להסתפק בקלמוס מעוף טמא**. נראה לבאר המנהג לכתב בקלמוס מנוצה, דנוצה היא שערה, חוט של עוף, וכיון שהקלמוס הוא בחינת אות ו', השתמשו בנוצה שהיא חוט. ואף על פי שגם הקנה מסמל את החוט כדבארנו במאמר 'חשמל חטא', לנוצה יש מעלה שהעופות הגשמיים מסמלים את העופות הרוחניים שהם המלאכים, לכן יש ענין לקחת נוצה של עוף שהוא גם כן בבחינת חוט. ודוקא מעוף טהור שמסמל מלאך דקדשה, ולא עוף טמא שמסמל מלאך סטרא אחרא.

רְאִיתִי בגליון 'מאורות הדרך היומי' (גליון 187) בשם כתב יד ישן, שהתמר נקרא **פּוֹתֶבֶת**, היות שגִרְעִין התמר שמש לכתובה, הן משום שהוא נח לחדוד, והן מפני החריץ שבגלעין אשר בו זרמה הדיו. בארנו במאמר 'חשמל לולב', שהתמר מסמל את היסוד, והגלעין שלו מסמל את הנקבה. וגם כאן רואים שלקחו גלעין של תמר ששייך לאות ו' לבחינת היסוד שבמלכות, שישמש כקלמוס שמסמל את היסוד שבמלכות. וכן הסדק שבגלעין מסמל את היסוד שבמלכות, כמו בא ב'ספר הבהיר' (קצח) **גִרְעִינִי הַתֶּמֶר שֶׁהִיא סְדוּקָה כְּעֵין אִשָּׁה**. וכן בחרצני הענבים יש סדק, דבארנו במאמר 'חשמל דם' שהענבים מסמלים את העטרה שביסוד שהיא בבחינת מלכות.

מְצִינּוּ בזהר (תיקונים פט.) **שֶׁלֶשׁ אֲצִבְעוֹת מְתִיחָדוֹת בְּקִלְמוֹס לְכַתִּיבָה וְעֲלִיהֶם אָמַר בֶּן זֹמַא אֵין בֵּין מֵיִם הַעֲלִיּוֹנִים לַמֵּיִם הַתַּחְתּוֹנִים אֵלָא כְּשֶׁלֶשׁ אֲצִבְעוֹת וְשִׁתֵּי אֲצִבְעוֹת הֵן שְׂסוּמְכוֹת אוֹתָן**. נראה דלכו החוט המבדיל בין המים העליונים למים התחתונים הוא בבחינת ג' אצבעות. דבארנו במאמר 'חשמל אות', שהחוט כלול מג' חוטים כנגד ג' אבות. וכן הג' אצבעות שבהם כותב הקלמוס מסמלות את זה. וכן **קוֹלְמוֹס** בגימטריא הפתוב (יחזקאל א, ט) **"רוח החיה באופנים"**.

כְּתוּב (דה"א יא, כג) **"וְהוּא הִפָּה אֶת הָאִישׁ הַמְצָרִי אִישׁ מִדָּה חֲמֵשׁ בְּאֵמָה וּבִיד הַמְצָרִי חֲנִית כְּמִנּוֹר אֲרָגִים וַיִּרְדּוּ אֵלָיו בְּשֶׁבֶט וַיִּגְזַל אֶת הַחֲנִית מִיַּד הַמְצָרִי וַיַּהַרְגֵהוּ בְּחִנִּיתוֹ"**. וב'מצודת דוד' שם **"כְּמִנּוֹר אֲרָגִים"** הוא העץ העגל אשר האורג פוהך עליו השתי ואורג עליו. ומצינו בזהר (הקדמה ט.) **"וּבִיד הַמְצָרִי חֲנִית כְּמִנּוֹר אֲרָגִים"** זה מטה האלהים שהיה בידו. נראה דלכו מטה האלהים נמשל בפתוב למנור ארגים, דכשם שמנור אורגים הוא מקל שמסובבים עליו את חוטי השתי, כך מטה האלהים ממנו נמשכים חוטי הקדשה, והוא בבחינת חוט. וכן **כְּמִנּוֹר אֲרָגִים** בגימטריא תפלין המסמלים את חוטי הקדשה. וכן **"חֲנִית כְּמִנּוֹר אֲרָגִים"** ס"ת תמ"ר או מת"ר המסמלים את היסוד דקדשה. וכן **"וַיִּרְדּוּ אֵלָיו בְּשֶׁבֶט"** בגימטריא תפלין, ובגימטריא יסוד המלכות.

וּבְמַלְחָמָת דָּוִד עִם גְּלִית כְּתוּב (ש"א יז, מ) **"וַיִּקַּח מִקְלוֹ בְּיָדוֹ וְגו': וַיֹּאמֶר הַפְּלִשְׁתִּי אֵל דָּוִד הַכֶּלֶב אֲנֹכִי כִי אַתָּה בָּא אֵלַי בַּמַּקְלוֹת וְגו': וַיֹּאמֶר דָּוִד אֵל הַפְּלִשְׁתִּי אַתָּה בָּא אֵלַי בְּחָרֶב וּבְחִנִּית וּבְכִידוֹן וְאֲנֹכִי בָּא אֵלַיךְ בְּשֵׁם ה' צְבָאוֹת וְגו'"** נראה דדוד רמז שבא במקלות שהם בבחינת צבאות המסמלים את חוטי הקדשה. וכן מובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (שמואל א, ע' שעב) שהנחל ממנו לקח דוד האבנים להרג את גלית הוא בבחינת אות ו'. וכן **שִׁתִּין** המסמלים את היסוד של דוד, מרמזים בפתוב שגאמר על גלית (ש"א יז, ז) **"וְעַץ חֲנִיתוֹ כְּמִנּוֹר אֲרָגִים וְלַהֲבַת חֲנִיתוֹ שֵׁשׁ מֵאוֹת שְׁקָלִים"** בדלוג הפוך של שש אותיות. דגלית הנה הלעמת זה של דוד, והיתה לו את בחינת השתין של הלעמת זה, לכן זה מרמז בהפוך אותיות. ולכן דוד הרגו על ידי חרב זו שהיתה בידו, כמו בא בפתוב (שם נא), דחרב זו סמלה את היסוד של דוד בלעמת זה, וכשדוד הוציאה ממנו הוא הפך אותה מבחינת נחש לבחינת מטה האלהים. וכן מצינו אצל גלית מספר שש, כמו שפתוב (ש"א יז, ד) **"גְּלִית שָׁמוּ מִגַּת גָּבְהוּ שֵׁשׁ אַמּוֹת"**. וכן **צַעֲצָע** המסמל את הכרובים בבית המקדש, שמסמלים את המלאכים והחשמל, כמו שפתוב (דברי הימים ב' ג, י) **"מַעֲשֵׂה צַעֲצָעִים"**, מרמז בפתוב (ש"א יז, מט) **"וַיִּן אֶת הַפְּלִשְׁתִּי אֵל מַצָּחוֹ וַתִּטְבַּע הָאֶבֶן בְּמַצָּחוֹ וַיִּפֹּל עַל פְּנֵיו אֲרָצָה"** בדלוג ז' אותיות.

מְצִינּוּ במדרש (במדב"ר ב, ג) **"הִבְיֵאֲנִי אֵל בַּיִת הַיֵּינ וְדָגְלוּ עָלַי אֲהָבָה"** זה סיני בשעה שנגלה הקדוש ברוך הוא על הר סיני ירדו עמו כ"ב רבבות של מלאכים. והיו כלן עשויים דגלים דגלים, התחילו מתאווים לדגלים. אמרו הלואי כך אנו נעשים דגלים כמותן, אמר להם הקדוש ברוך הוא חייכם שאני ממלא משאלותיכם, ואמר למשה לך עשה אותם דגלים כמו שנתאוו. נראה דדגל הוא ד' גל, המרמז על השפעת הגלים מהאמא שהיא בסוד האות ד', לכן בסיני המלאכים היו בצורת דגלים, דבסיני הקדוש ברוך הוא השפיע את השפעת התורה דרך הגלים.

הוספות למאמר קץ הגאולה משנת תשע"ב עד שנת תשע"ה.
ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.

הבהרות נחוצות לשאלת רבים.

מאחר שהקץ שכתבנו מבוסס על תאריכים שנכתבו מפורש בזהר בכמה מקומות, חשוב להבהיר שתשע"ב של הזהר היא תשע"ג שלנו. כיון שהזהר הוא מדרש חז"ל, וחז"ל לא מנו את השבוע של בריאת העולם כשנה שלמה, כמו שהתחילו למנות לפני כאלף שנים לפי שיטת בעל המאור. וכן כל הרמזים שהבאנו על שנת תשע"ב תקפים לפי חז"ל גם לגבי שנת תשע"ג.

ועוד חשוב להבהיר שבזהר כתוב שבסוף תשע"ב [שהיא תשע"ג שלנו] יסתיימו ה'72 שנים של חבלי משיח ולידת משיח, ואחר כך יחל השלב הבא שהוא מלחמת גוג ומגוג, שתהיה בשנת תשע"ג שהיא תשע"ד שלנו. והזהר לא ציין מתי בתשע"ג [תשע"ד] תהיה המלחמה, בתחילת השנה, או באמצע, או בסוף, ואף שיש ראיות מחז"ל במקומות אחרים שגמר המלחמה והנצחון יהיה בסוכות, בזהר על תשע"ג [תשע"ד] לא מוזכר תאריך מדוייק. ויתכן שהמלחמה תתחיל בסוף תשע"ג [תשע"ד] והגמר יהיה בסוכות תשע"ה שלאחר מכן, וכפי שמצינו בגמרא שבשנת השמיטה יהיו המלחמות שלפני ביאת המשיח, ושנת תשע"ה תהיה שנת שמיטה. וכן הבאנו מהאריז"ל שכתב מפורש על תשע"ה שתהיה סוף הבירור, והארכנו במאמר.

גם לפני מאה שנה הדברים התרחשו באותם תאריכים. המלבי"ם [דניאל ז'] חישב את קץ דניאל על שנת תרע"ג. ומלחמת העולם הראשונה פרצה בבין המצרים של שנת תרע"ד, ועליה אמר החפץ חיים שהיא המלחמה הראשונה של גוג ומגוג. כל אלו הם תאריכים של גאולת בעיתה שהיא גאולה בתהליכים כפי שהארכנו במאמר, ובתוך התהליכים יש זמנים מסוגלים לעבור לשלבים הבאים. ואם יזכו יבא מיד.

מוֹבָא בְּסֵפֶר 'שְׁעָרֵי אוֹרָה' (שער א' ושער ו') שְׁשָׁם אֶהְיָה הוּא שֵׁם הַגְּאֹלָה שֶׁבָּא לְגֹאֵל מֵהַגְּלוּת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שמות ג, יד) "כֹּה תֹאמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶהְיָה שְׁלַחְנִי אֲלֵיכֶם", לְרַמֵּז עַל שְׁעַר הַחֲמִישִׁים שֶׁנִּקְרָא אֶהְיָה שֶׁהוּא שְׁלַח אֶת מֹשֶׁה לְהוֹצִיא אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם. וְכֵן שֵׁם אֶהְיָה בְּמַלְוֵי הַה"ן בְּמַלְוֵי דְמַלְוֵי, אֶלְ"ף ה"ה יו"ד ה"ה, לְמַ"ד פ"א, ה"ה. וְ"ו דָּל"ת, ה"ה ה"ה. בְּגִימְטְרִיא תשע"ב. וְיִתְכַן שֶׁ"אֶהְיָה אֲשֶׁר אֶהְיָה" מְרַמֵּז עַל ב' פְּעָמִים אֶהְיָה, הֵינְנו מַלְוֵי, וּמַלְוֵי דְמַלְוֵי. וְכֵן שֵׁם אֶהְיָה בְּמַלְוֵי הַה"ן מְרַמֵּז עַל פְּעָמִים אֶהְיָה, כִּי הַה"ן הֵם סוּד אֶהְיָה. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' צִיּוֹן סִיבּוֹנִי שְׁלִיט"א שֶׁסְּכּוּם הַסְּפָרוֹת שֶׁל 5+7+7+2, 5772, עוֹלָה כְּמִנְיַן שֵׁם אֶהְיָה. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יִשְׂרָאֵל שְׁלִיט"א מִקְרַת יוֹאֵל נִי. שְׁשָׁם אֶהְיָה בְּמַלְוֵי הַה"ן כְּמִנְיַן קנ"א יַחַד עִם שֵׁם אֶהְיָה בֵּאת "ב"ש תצמ"ץ בְּגִימְטְרִיא כְּתָר בְּגִימְטְרִיא תשע"ב. וְכֵן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יַעֲקֹב בֶּן עַמִּי שְׁלִיט"א שֶׁיֵּשׁ חֲמִשׁ אֲלָפִין הַמְרַמְזִים עַל ה' אֲלָפִים שָׁנָה, בְּר"ת בְּכְתוּב "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל מֹשֶׁה אֶהְיָה אֲשֶׁר אֶהְיָה וַיֹּאמֶר כֹּה תֹאמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶהְיָה שְׁלַחְנִי אֲלֵיכֶם". כִּי "אֶל מֹשֶׁה" נִחְשָׁבוֹת כְּתָבָה אַחַת. וְשָׂאָר הַר"ת בְּכְתוּב "וַיֹּאמֶר וְגו'" וַיֹּאמֶר כֹּה תֹאמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶהְיָה שְׁלַחְנִי אֲלֵיכֶם" עִם הַכּוֹלָל עוֹלָה תשע"ה.

וְכֵן מצינו שאסור לגלות את הקץ, רק דרך למוד נגלות התורה, אבל כשמגלים דרך למוד פנימיות התורה אין אסור. כמובא ברמח"ל (אדיר במרום' מאמר בריך ברי לעתיק יומיו) על הגמרא שמישיח בא בהסח הדעת, שהסח הדעת היינו שהכסוי הוא בזרין שהם בבחינת הדעת, [בחינת נגלות התורה]. אבל בבניה שהיא בבחינת נשמה ופנימיות התורה, הוא שרש משיח ושם יש לזה גלוי. והאריך בזה הגר"א חב"ר (ביאורי אגדות אפיקי ים' סנהדרין צו:) ונביא את לשונו בקצרה: **סוד הקץ אינו נשאר רמזין לאשכחא בסלע, דנפקו טפין מסלע דיצירה, אלא בעי לנוקב להאי סלע מעבר לעבר עד שמגיע לתהום בריאה ושם יתגלה.** והוא מה שאמרו שקץ משיח לבא לפומא לא גלי, שלב הוא בבניה, ופה ולשון הם זרין, ובניה היא בבריאה, זרין ביצירה ועשיה כידוע, ולכן קץ משיח נשאר במחשבה בלב, הלב מבין. ולא בא בדבור לנביאים שהשגתם ביצירה. והוא גם כן מה שאמרו 'ללבי גליתי לאיברי לא גליתי' שהם איברים דגופא דזרין שהם בב' עלמין יצירה ועשיה. והוא שרצה חבוקוק לעמד על קץ משיח, והשיבו לו הקץ אינו בא בדבור רק בסוד פתיבה בלב, כמו שכתוב **"כתבם על לוח לבך"**. ורואים שאלו המתעסקים להבין את הקץ על דרך הנסתר, נשמת התורה, שהוא בחינת בניה עולם הבריאה, שם הקץ גלוי ואינו מכסה. וזה הטעם גופא שהזהר מלא מענין חשובי קצין, פיון שבבחינת בניה אין הסח הדעת. וכן ההפך בין מספר עבר (אותיות ערב) למספר עתיד הוא מספר זהר, כי הזהר מחבר בין העבר של הגלות שמסתתרת בזמן הערב, לעתיד של הגאולה. וזה הטעם שעבר אותיות ערב, לרמז שעולם העבר שיך עד לערב, ומהערב מתחיל זמן העתיד, בסוד לעתיד לבא וכן ערב אותיות רעב, ומרמז על מצב קשה של רעב, וכן ערב הוא שם של מדבר ושמה, כמו שכתוב (ירמיה ב, ו) **"במדבר בארץ ערבה ושיחה"**. וכן ערב מרמז על הערבובי'א כמובא בזהר על מכת ערב (וארא ל:) **מהו ערב תערבת, כמו שנאמר ונגד פלאים, שדך לא תזרע פלאים.** (בביאור זה סיעני הרה"ג ר' ציון דוד סיבוגי שליט"א)

ועוד טעם נראה לבאר מדוע גלוי הקץ דרך תורת הנסתר הוא מתר; דכל ענין הגאולה הוא דבר שהסטר'א אחר'א מתנגד אליו בתקף רב ביותר, ועל כן מביא אותה הקב"ה בדרך נסתרת של ערמה, כמו הלדת שרש משיח על ידי לוט ובנותיו, ויהודה ותמר, שבאו בדרך זנות. וכן רואים במגלת רות בפסוקים על רות המשתדכת לבעז להוליד את שרש המשיח, מפרק ג' ואילך, שיש הרבה מאד **"קרי וכתבי"** ולא מצינו בכל התנ"ך קרי וכתבי רבים המרפזים בפסוקים סמוכים. כי כשמגיעים ללדת משיח, נעשים הענינים בדרך נסתרת, ולא מה שרואים, היינו הכתיב, הוא המכון, היינו הקרי. ולכן גלוי הקץ דרך נסתרות התורה, הוא האפן היחיד בו אפשר ללמד ולהבין את ענין הקץ שנעשה דוקא בדרך זו.

מובא ב'ספר הלקוטים' להאר"ל (פ' אחרי ע' רכג) **שאד"ם**, ר"ת אדם, דוד, משיח. דג' אלו שיקים לאותו מזל ולאותו שרש ולכן הם מתקנים את חטא אדם הראשון. ולפי זה באר הרה"ג ר' אליהו נחמני שליט"א שדוד המלך נולד בשנת ב' אלפים תתנ"ד לבריאת העולם, ומלך בחברון בגיל שלשים כשמת שאול בתחילת שנת תתפ"ד, ומלכותו לבד התחילה בשנת ב' אלפים תתפ"ו. כמובא בגמרא (סנהדרין כ. ובתוס' שם) שב' שנים ומחצה איש בשנת מלך בירושלים. יוצא שהמספר הזה הוא מאדם הראשון עד שדוד מלך לבד. ואם נוסיף עוד פעם ב' אלפים תתפ"ו, נקבל שוב את דוד שהוא המשיח בשנת ה' אלפים תשע"ב. וכן ב' פעמים דוד בן ישי, בגימטרי'א תשע"ב, דב' פעמים דוד בן ישי מרמז על הפעם השניה שדוד בן ישי ימלך. והוסיף הרה"ג ר' צ' ח' שליט"א ש"ימים על ימי מלך תוסיף שנותיו כמו דר נדר". בגימטרי'א תשע"ב. והוסיף הרה"ג ר' ש' רייסקין שליט"א ששנת תשע"ג מרמזת בפסוק שמשחו את שלמה למלך: (מלכים א', מה) **"וימשחו אתו צדוק הכהן ונתן הנביא למלך בגחון ויעלו משם שמחים ותהם הקריה הוא הקול אשר שמעתם"**. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שהכתוב (ש"ב ה, ד) **"וימשחו את דוד למלך על ישראל"** עם האותיות בגימטרי'א תשע"ב.

וכן תולדות דוד המובאים בסוף מגלת רות, ואלה תולדות פרח פרח הוליד את חצרון: וחצרון הוליד את רם ורם הוליד את עמינדב: ועמינדב הוליד את נחשון ונחשון הוליד את שלמון: ושלמון הוליד את בעז ובעז הוליד את עובד: ועבד הוליד את ישי וישי הוליד את דוד, בגימטרי'א 5775. לפי החשבון שאות מ"ם סופית היא מספר שש מאות ואות

נר"ן סופית היא מספר שבע מאות ואות ט' סופית מספרה תשע מאות. וכן בן דניד עם הכולל בגימטריא ה'תשע"ב, אם מחשבים את האות נר"ן סופית גם במספר חמשים, וגם במספר שבע מאות. כפי שמחשב הספר 'כתנת תשבץ' על מדרש פליאה (פנחס). והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שנהשוון משיח בגימטריא תשע"ב. והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א שהפתוב המרמז על הכנה למלכות שהיא בסוד רחל (בראשית כט, יח) "ויאהב יעקב את רחל ויאמר אעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה", בגימטריא תשע"ב. וכן מלוי אותיות רח"ל, רי"ש ח"ת למ"ד בגימטריא תשע"א עם האותיות והפולל. וכן אתי משיחא עם המלים בגימטריא תשע"ב. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א ששע"ב בא"ט ב"ח אותיות רחל. או באפן אחר ה'תשע"ב בא"ט ב"ח אותיות קן רחל. וכן ק"ץ התשע"ב בחלופ א"ט ב"ח הוא לתק"ו יר"ח, המסמל את המלכות. וכן הר ציון קבר דוד המלך בגימטריא תשע"ב.

מובא בקנטרס מהגרי"מ מורגנשטרן שליט"א על קבר דוד המלך ע"ה, שקודם הגאלה יעשו תקון בהר ציון, ומשם ימשך התקון לירושלים. ומבאר לדברינו, שכשם שהפנימי נחרב קודם, כי הוא העקר, כך התקון יהיה קודם בפנימי שהוא ציון, ואחר כך יזכו לגאלה השלמה. וכן כתוב (עובדיה א, כא) "ועלו מושעים בהר ציון לשפט את הר עשו והיתה לה' המלוכה". ורואים שתחלת עלית המושיעים היא "בהר ציון", ששם שופטים את "הר עשו", היינו שעוצרים את היניקה של עשו מציון, ואז "והיתה לה' המלוכה". וכן "בהר ציון לשפט" ר"ת צ"ל"ב, הסמל של הנוצרים שמתנוסס בהר ציון, שבו יעשו את המשפט ברוחניות ובגשמיות, על ידי הפסקת וניקתם, וכשזה נופל זה קם. וכן מובא בספר 'אוהב ישראל' (זכור) "וכל קרני רשעים אגדע תרוממנה קרנות צדיק", היינו כשאכרת ואגדע קרני רשעים, אותיות שבקרנות וקצוות של רשעים שהם אותיות מ"ר מספר עמ"ק. נמצא נשאר אותיות יש"ע, ואז תרוממנה קרנות צדיק. רוצה לומר אותיות שבקרנות וקצוות של צדיק שהם אותיות ק"ץ. ואז תהיה סוד הגאלה. רואים שמרמז על דברינו שסוד הגאלה, הוא לגדע את היניקה של עמלק מציון דרך ישוע.

יש סתירה בדברי חז"ל בענין העניות בערב הגאלה. כי מצינו במקומות אחרים שאדרבה יבא שבע גדול לתלמידי חכמים לפני הגאלה. כמובא בגמרא (סנהדרין צז. וכן במסכת דרך ארץ פ"י ובכ"מ) אמר רבי יוחנן, דור, שפן דוד בא בו, תלמידי חכמים מתמעטין, והשאר עיניהם פלות בגיון ואנחה, וצרות רבות, וגזרות קשות מתחדשות, עד שהראשונה פקודה, שניה ממהרת לבוא, תנו רבנן, שבוע שפן דוד בא בו, שנה ראשונה מתקים מקרא זה, "והמטרתי על עיר אחת ועל עיר אחת לא אמטיר". שניה חצי רעב משתלחין. שלישית רעב גדול, ומתים אנשים ונשים וטף, חסידים ואנשי מעשה, ותורה משתפחת מלומדיה. ברביעית שבע ואינו שבע. בחמישית שבע גדול, ואוכלין ושותין ושמחין, ותורה חוזרת ללומדיה. בששית קולות. ובשביעית מלחמות. במוצאי שביעית בן דוד בא. כל הסוגיא מדברת על תלמידי חכמים, שבתחלה יהיו במצב קשה ותורה משתפחת מלומדיה, ואחר כך ככל שמתקרבים לגאלה המצב משתפר, כדברי הגמרא בחמישית שבע גדול, ותורה חוזרת ללומדיה. ובשאר המקומות שהבאנו פתוב שתהיה עניות לתלמידי חכמים, עד לרגע הגאלה, והצעקה מתוך עניות תעורר את ה' לגאל את ישראל. ונראה לי שב שגזרת העניות לתלמידי חכמים באה מהקב"ה כדי לעורר אותם לבקש את דוד מלכם, ולצפות לישועה ולגאלה באמת מעמק הנפש. ובעקר להתחבר לפנימיות הגאלה, דרך למוד פנימיות התורה כל אחד לפי ערכו. ואותם תלמידי החכמים שעושים דברים אלו מעצמם, ואין צורך לעוררם על כך, עליהם דרשו חז"ל שיזכו לשבע גדול לפני הגאלה, כיון שהם כבר מחברים לאור הגאלה, ומי שמחבר מתחיל להגאל. והאחרים שאינם מחברים כפי שה' מצפה מהם, מסרת העניות תהיה לעוררם לכך כדי שיזכו לגאלה ברחמים. וביתר באור, כשאדם משתוקק לדבר מסים והוא יכול לטעם ממנו, אם הוא טועם, זה הסימן המבהק שהוא אכן משתוקק. עקר הגאלה ותכליתה הוא למוד הסוד כמבאר בגר"א, ואלו שמשתוקקים להשפעות הגשמיות של הגאלה כדי למלא תאוותם, עדין לא נגעו כלל, ואפלו המשתוקקים לבית המקדש ושלמות המצוות, ולתחית המתים, אין זה העקר. העקר הוא תלמוד תורה

שהוא כנגד כלם, ועקר העקרים הוא גאלת השכינה שתלויה בלמוד פנימיות התורה כמובא בזהר בכמה מקומות. וכפי שמצינו בזהר (בלק רב) שלמוד התורה מפרנס את השכינה יותר מכל הקרבנות. וכפי שרואים בבית המקדש, שהתורה המנחת בארון היא נקדת קדש הקדשים, שקדשתה יותר מכל חלקי המקדש. ואלו שאינם מנסים לטעים ולהתחבר מראים שאינם משתוקקים לעקר הגאלה, וגדל הטעימה מגלה את גדל ההשתוקקות. והדברים פשוטים. ואאמו"ר הוסיף שרואים מנסח התפלה שיבנה בית המקדש במהרה בימינו. ותן חלקנו בתורתך, שגם התכלית של בית המקדש היא לזכות לשלמות בלמוד התורה, 'ותן חלקנו בתורתך'. וכן מובא ברמב"ם (מלכים יב, ז) לא נתאוו החכמים והנביאים ימות המשיח לא כדי שישלטו על כל העולם ולא כדי שיירדו בעכו"ם ולא כדי שינשאו אותם העמים ולא כדי לאכל ולשתות ולשמח אלא כדי שיהיו פנויים בתורה וחכמתה ולא יהיה להם נוגש ומבטל כדי שיזכו לחיי העולם הבא. ובאותו הזמן לא יהיה שם לא רעב ולא מלחמה ולא קנאה ותחרות שהטובה תהיה משפעת הרבה וכל המעדנים מצויין כעפר ולא יהיה עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד ולפיכך יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כפי כח האדם שנגאמר "כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים". ורואים שעקר הצפייה למשיח היא לתורה. ויוצא לדברינו שאלו שאינם מנסים לטעים מפנימיות התורה; או שחס ושלום אינם מצפים באמת לגאלה, או שהם פאותרו חתן ששאלוהו מדוע הוא מחכה לחתונה, וענה שהוא מחכה לצלם ולתזמרת ולחליפה החדשה...

ראינו שגשיא ארה"ב היושב בבית הלבן [והוא בסוד "כלו הפך לבן" היינו ההיפך מלבן. התקבל מהרה"ג ר' י. ש. צור שליט"א], נתהפך משנאתו רבת השנים למדינת ישראל, לאוהב, יחד עם הקמת הממשלה החדשה ובא לבקר בארץ לראשונה מאז שנהיה נשיא לפני ארבע שנים. כי הוא מרגיש שהם שיכים לאותה קלפה, וכפי שהוא אמר ללפיד כשנפגשו לראשונה, שאתו יש לו הרבה מה לדבר. ואף על פי שהבאנו הרבה סימנים שהוא גוג, הרשעות של גוג היא שיוצא להלחם נגד ה' ונגד משיחו, אבל עם קלפות אלו אין לו שום בעיה. וכפי שמצינו בתורה כשיעקב היה אצל לבן, עשו לא נלחם בו ולא נסה להזיק לו בשום דרך, ומיד כשיעקב יצא מלבן כתוב (בראשית לב, ז) "באנו אל אחיך אל עשו וגם הלך לקראתך וארבע מאות איש עמו", מדוע דווקא עכשו התעורר עשו להלחם ביעקב, היכן הוא היה כל השנים. ואם נאמר שעשו לא ידע היכן יעקב, מי גלה לו עכשו. ויש מבארים שעשו פחד מלבן, ועדין קשה מה השתנה כשיעקב יצא מלבן, הרי יעקב הולך עם נשותיו שהן בנות לבן, ועדין יש לו מה לפחד. ומבאר על פי דברינו דלאחר שיעקב לקח את הברכות במרמה, התעורר קטרוג חזק בצד הסטרא אחרא נגד יעקב שלקח את הברכה גם בעולם הזה, וזה גרם שהשר של עשו בשמים הפעיל את עשו למטה, שירצה להרג את יעקב, ורבה ידעה את הכח של השטן, לכן התחכמה נגדו, וזה שכתוב (בראשית כז, מג) "ועתה בני שמע בקולי וקום ברח לך אל לבן אחי חרנה", היינו שיעקב ילך ללבן, ויהיה תחת חסותו של לבן שהוא הרבה יותר גרוע מעשו, והשר של עשו נרגע, אדרבה שיעקב ילך ללבן שמבקש לעקר את הכל והוא גרוע יותר ממני. וכל זה היה לצורך הצלה מידית של הגוף של יעקב, כדי שהשטן כפיכול ירגע, ויעבר זמן מסים, ואז קוטה רבקה שבמשך הזמן ישתפר המצב, כמו שכתוב (שם מד) "וישבתי עמו ימים אחדים עד אשר תשוב חמת אחיך", והפונה לשר של עשו בשמים שתשוב חמתו. וכל זה לא עזר, דברגע שיעקב יצא מלבן, והשטן ראה שיצא בשלום, הוא התעורר בקטרוגו מחדש והפעיל את עשו למטה לפעל נגד יעקב, וממילא יצא עשו וארבע מאות איש עמו. וכן השתלשל בגשמיות שמכוונתו של אובאמה התקלקלה בעליות לירושלים, ויש כאן סמל שהוא עוד יעצר בדרכו לירושלים. והוסיף הרמ"ז שליט"א שלכן התקלה במכונית היתה ששמו סולר במקום דלק. כמו שאמר יעקב ללבן (בראשית לא, לו) "כי דלקת אחרי". וכן אמריקה בגימטריא לבן בלעם בלק השיכים לקלפת לבן, כמובא בגמרא (סנהדרין קה.) הוא בעור, הוא לבן הארמי, ובלעם בן בעור היה בן או נכד של לבן הארמי.

כתוב (במדבר לג, מט) **"ויחננו על הירדן מבית הישמות עד אבל השטים בערבות מואב"**. וכאן התורה מתחסרת לחנינה האחרונה של בני ישראל קודם שנכנסו לארץ ישראל, וחנינה זו מרמזת על קץ הגאולה, כמובא בספר היכל הברכה' (קאמרנא דף רכה) **וסוד "ערבות" הוא עולם התקון, כמו שבאר מורי ורבי רבינו צבי הקדוש מזידיטשוב ז"ע בספרו צבי לצדיק על הזהר דשם ערבות הונח על כללות עולם התקון, אשר עקר התקון להתערב זה בזה, להסתפל אנפין באנפין, ולהתלבש זה בזה**. ומרמז בפסוק זה **תשע"ב** בדלוג ג' אותיות. **"ויחננו על הירדן מבית הישמות עד אבל השטים בערבות מואב"**. וכן **"שטים"** בגימטריא **משיח**. וכפי שבארנו במאמר 'שרש דוד' את הטעם שבלעם ובלק הצליחו להחטיא את בני ישראל בזנות, בגלל שבני ישראל הרגישו שבבנות מואב יש נשמת משיח ורצו להוציאה. ומקום זה נקרא **ערבות מואב**, ששם היה שרש המשיח שבא ממואב. וכן מובא ב'פלי יקר' שם **שבית הישמות** מרמז על חרבן בית המקדש שנהפך ל**שממה**, ומבאר לדברינו שהפסוק מרמז שבני ישראל חנו **"מבית הישמות"**, המרמז על החרבן, **"עד אבל השטים"**, שמרמז על משיח וגאולה. ובני ישראל שנכנסו משם לארץ ישראל היו באותה בחינה של יציאה מגלות לגאולה. ולכן כתוב **"עד אבל השטים"** שהוא שם של עץ ארז, שנקרא **שיטה**, כמובא ב'פלי יקר' שם, דעץ ארז מסמל את המעבר בין הגלות לגאולה, כפי שהבאנו לעיל מהזהר על הפסוק **"כארז בלבנון ישגה"**. וכן **"בערבות"** מרמז על זמן הערב שהוא זמן הגאולה פדלעיל. וכן **ע"ב** נרמז בכתוב **"בערבות מואב"**. וכן **תשע"א** ר"ת הכתוב המדבר על עכוב הכניסה לארץ ישראל, (במדבר לב, יג) ויחר אף ה' בישראל וינעם במדבר ארבעים שנה עד תם כל הדור העשה הרע בעיני ה'". וכן הכתוב (דברים יז, יד) **"כי תבא אל הארץ עם האותיות בגימטריא תשע"ב"**.

מצינו במדרש (ילקוט תהילים תמ) **מלך בשר ודם אין לובשין עטרה שלו, והקב"ה נותן עטרה שלו למלך המשיח, ומהו עטרה של הקב"ה "כתם פז", שנאמר "ראשו כתם פז", וכתוב "תשית לראשו עטרת פז"**. וכן מצינו בזהר (שלח קסד:) **"וישלח את היונה וכו', ולא יספה שוב אליו עוד" לא ידע בר נש לאן אזלת, והיא תבת לאתרה ואתגניזת בפתחא דא, ואיהי תטול עטרה בפומהא ותשוי על רישיה דמלכא משיחא מטי ולא מטי. וכדין כתיב "תשית לראשו עטרת פז"**. רואים שהכתר של המשיח שמקבל מהקב"ה בעצמו, הוא דרך היונה של נח, ונקרא **"עטרת פז"**. וכן **"עטרת פז"** עם האותיות בגימטריא **תשע"ב**. וכן

כתר חכמה בינה עם האותיות בגימטריא תשע"ב.

וכן תמר היתה בתו של שם בן נח. ושם בן נח עזר גם לאברהם כשהלך להציל את לוט לצדך הולדת משיח ממנו, כמו שכתוב (בראשית יד, יז) **"ויצא מלך סדם לקראתו אחרי שובו מהפוז את פדרלעמר ואת המלכים אשר אתו אל עמק שוה הוא עמק המלך: ומלפי צדק מלך שלם הוציא לחם ויין והוא כהן לאל עליון"**. וברש"י שם **"ומלפי צדק" הוא שם בן נח**. והוא היה גם מלך בירושלים במקום המלכות של דוד. כמובא במדרש (ב"ר מג, ו) **"ומלפי צדק מלך שלם" צדק נקראת ירושלים שנאמר "צדק ילין בה"**. וכן אותיות שם נמצאות במשיח. ונח בגימטריא אותיות **מי"ח** של **משי"ח**. וכן מובא בפרע"ח להאר"ל (קריאת שמע ח"א ע' קעא) **המלכות נקראת שם**. וכן בארנו במאמר 'שרש דוד' מדוע שרש דוד בא לעולם דרך בום, פינן שעננן היבום הוא **"להקים שם"**. וכן הכתוב **"ומלפי צדק מלך שלם"** עם האותיות בגימטריא **תשע"ה**.

מובא בספר 'וענתה השירה' מהרה"ג ר' לוי נחמני זצ"ל על הכתוב (תהילים סט, לו) **"כי אלהים יושיע ציון ויבנה ערי יהודה וישבו שם וירשוה: וזרע עבדיו ינחלוה ואהבי שמו ישפנו בה"**. שהסדר יהיה בתחלה **"אלהים יושיע ציון ויבנה ערי יהודה וישבו שם וירשוה"**, כללות עם ישראל גם הרשעים. ואחר כך **"וזרע עבדיו ינחלוה ואהבי שמו ישפנו בה"**. היינו רק הצדיקים יזכו לשפן בארץ ישראל. וכן מובא בספר 'צדקת הצדיק' שקודם הגאולה יהיו יהודים כמו המעפילים שהיו ביציאת מצרים, שנסו לכבש את ארץ ישראל לפני הזמן, ומדיק מלשון חז"ל שהמעפילים

בזמן משה לא הצליחו, אבל המעפילים לפני הגאלה העתידה יצליחו, ונביא את דבריו. (אות מו) העפילו לעלות אף נגד רצון השם ותבנת, והם לא הצליחו בזה מפני שאכלו פגה, ולכן אמר להם משה "והוא לא תצלח". נראה שעצה הוא אלא שלא תצלח, ודיק והיא, שבכל מקום דרשו ז"ל היא ולא אחרת, שיש זמן אחר שמצליח והוא זמנינו זה שהוא עקבי משיחא: כמו שאמרו ז"ל בעקבתא דמשיחא חוצפא יסגא, שאז הוא העת לזה. וכן מובא בפרוש 'זהר חי' על הזהר (ה"א דף ק"י) כתיב ברות "ותקם בעוד לילה בטרכם יכיר איש את רעהו", כי בעוד חשכת הגלות כבר יהיה קימה לכנסת ישראל.

מובא במלבי"ם (ישעי' נט, ט) במזרח ששם גלו עשרת השבטים כמו שכתוב "ממזרח אביא זרעך וממערב אקבצך", שם יתגלו הנסים והמופתים תחלה, כי הגואל יתגלה במזרח, כמו שכתוב "מי העיר ממזרח צדק יקראהו לרגלו", עד כי במזרח יראו את כבוד ה' ונפלאותיו, ובמערב ששם בגי הגולה מנפצים שהם יהודה ובנימין שם רק ישמעו את הנסים מרחוק ויראו את שם ה' הבא ממרחק, "כי יבוא" בעת יבא הצר כנהר שוטף, והוא מחנה גוג ומגוג, ורוח ה' נוססה ומתנשאה בנהר הזה להרים שאון גליו, כמו שכתוב "ושבבתין וישאתין והעליתין מירפתי צפון". צפון קוראה שנמצאת במזרח העולם, מרמזת בפסוקים של התעוררות הגאלה. (ישעי' מא, ב) "מי העיר ממזרח צדק יקראהו לרגלו יתן לפניו גוים ומלכים ירד". "יקראהו" אותיות קוראה. "צדק" ר"ת צפון דרום קוראה. וכן המשך הכתוב "ראו איים ויראו קצות הארץ יחרדו" ר"ת קוראה. וכידוע שמקום זה נקרא חצי האי. אם נחבר את הדברים למציאות של ימינו, שצפון קוראה הנמצאת במזרח העולם, מאימת במלחמה אטומית מידית על ארה"ב, מתברר מחז"ל שעשרת השבטים נמצאים בצפון קוראה, דבר שמסתבר גם במציאות, משום שהמקום סגור ומסגור עד היום, ולא נתן לדעת מה קורה שם. וכן שמעתי מהרה"ג ר' אליהו אביחיל שליט"א העוסק בעניני עשרת השבטים, שמצאו קהלות בדרום קוראה שחושבים עליהם שהם מצאצאי עשרת השבטים. ובדומה לכן כתבו לי גם בשם ד"ר אביגדור שחן ה"ו שחקר את ענין עשרת השבטים. וכן הכניסו לאחרונה במערכת החנוך בדרום קוראה את למוד הגמרא. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א שידועה הגימטריא על הכתוב (ישעי' א, כז) "ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה" בגימטריא תלמוד בבלי. ואפשר להוסיף "ושביה" בגימטריא קוראה, שמשם ישובו עשרת השבטים בזכות למוד התלמוד הבבלי.

הושלמה בס"ד סדרת שיעורי וידאו במאמר הגאולה בתשע"ב 26 שיעורים ניתן להוריד בארכיון דלקמן.

הופיע מאמר הגאולה המלא והמעודכן מעומד מחדש בשנת תשע"ג, ניתן לקבל בבקשה למייל.

יצאו לאור לארכיון כולל בלבד שיעורי וידאו המראים את סדור הרש"ש על המסך ומסבירים את הכוונות של כל מעגל השנה. פרטים בטל 026537343

חדש: סדרת שיעורי וידאו חדשה בספר סוד החשמל מהתחלה עם הוספת חדשות. ניתן להוריד בארכיון ולעקוב מידי פעם על הוספת שיעורים חדשים.

הוקם בס"ד ארכיון לעלונים ומאמרים שפורסמו. כולל מאות שיעורי אודיו בספר סוד החשמל ובספר הזהר שעדין לא פורסמו. כמו כן ניתן להוריד אוסף מאמרים בענין הגאולה בתשע"ב ועוד.

קישור לארכיון:

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>

הערה חשובה: בשיעורי וידאו המופיעים בארכיון סוד החשמל ישנה תופעה שכל שיעור מתחיל שוב בגמר השיעור בלי פס קול. ובעצם כל שיעור הוא קובץ כפול שחוזר על עצמו. ובהורדת השיעור למחשב התופעה נעלמת.

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד בטל: 0573109982.

או במייל fish@neto.net.il ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

דרושים מפיצים להפצת חוברות ודיסקים של הוצאת הזוהר 'מתוק מדבש' לזיכוי הרבים

החומר ישלח עד הבית ללא תשלום. לפנות לאליהו 0544375705